

Weerruzie of weer ruzie

“Hallo, agent van dienst, kunt u gaan naar de Weerstraat nummer elf? Volgens de aangever zitten daar een man en een vrouw klem tussen de voordeur omdat ze elkaar geen millimeter willen toegeven.”

“Wat is dat nou weer voor raars, meldkamer? Ik heb veel meegemaakt in mijn carrière, maar mensen die erom strijden om als eerste buiten te komen, dat heb ik nog niet eerder meegemaakt. Dat is het leuke aan dit werk, je komt elke dag weer nieuwe dingen tegen die je normaal gesproken niet zelf zou kunnen bedenken. Het lijkt wel een goedkoop begin van een boek,” zegt de agent enigermate spottend tegen de centralist van de politie. “Kan wel wezen, rijd er nu maar heen! Het zal wel weer zo’n ruzie zijn tussen echtgenoten in geestelijke nood. Volgens de aangever is er tegenwoordig wel vaker iets gaande met dat stel. Zo zaten ze elkaar kort geleden achterna voor het huis met een paraplu! Dat ging net zo lang door totdat ze weer naar binnen gingen. Aangever hoorde toen een hele tijd: ‘Rain and tears’, gevolgd door ‘Sunny days’ en ‘Weather with you’. Daarna werd het een tijdje verdacht stil in het huis... Weer wat later werd de rust onderstreept met het draaien van klassieke muziek. Mogelijk iets van Bach of zo... Of Beethoven. Iets wat ze in ieder geval gelukkig niet draaien op mijn piratenzender die ik hier heb aanstaan. Ja, daar luister ik wel naar. Want uitzenden is verboden, ernaar luisteren niet.”

“Oké sir, het is al goed. Boodschap begrepen, ben nu met collega Bob onderweg naar plaats delict.”

“Je moet gewoon doen wat ik je vraag en grappen maken doe je maar thuis,” klinkt het nu geprikkeld vanuit de centrale meldkamer.

“Maar er zijn toch wel belangrijker zaken te doen dan dit, waar we ons mee bezig kunnen gaan houden?” merkt de agent nog op vanuit de dienstauto, in een kansloze poging om alsnog een stevig weerwoord te geven.

“Op dit moment dus niet en jullie laten me ook even weten hoe het is afgelopen! Is dat begrepen?” klinkt het bot terug.

Na een kort ritje in een gebied vol natuurschoon, komen de agenten aan bij de betreffende woning. Een leuk bescheiden berghuisje of berghut waarin het goed toeven zou moeten zijn... Eigenlijk een soort realistische, maar luxere versie van het weerhuisje zoals je die bij een souvenirwinkel soms nog aantreft. Zo'n mooi gezicht hier, met aan de ene kant die prachtige zon en aan de andere helft van de hemel een dreigende regenlucht, waarbij het niet lang meer lijkt te gaan duren voordat er neerslag gaat vallen. Gezien de situatie hoeven ze niet aan te bellen en kunnen ze bij de voordeur al vragen wat er aan de hand is, terwijl ze een einde maken aan de 'beklemmende status quo' waarin het paar zich heeft doen belanden...

“Zo, vertel nu maar eens rustig waarom het is, dat jullie menen zo raar tegen elkaar moeten doen dat zelfs de politie eraan te pas moet komen? Wij dus! We hebben wel belangrijker zaken te doen, dus...”

“Nou, we zijn het weer niet eens,” zegt de man met de paraplu tegen de verbaasde agenten.

“Nee,” zegt de vrouw tegen de steeds verbazender wordende politiemannen. Verbaasd is het juiste woord, want ze zijn nooit eerder voor iets dergelijks op pad gestuurd... “Je zegt het verkeerd, we zijn het weer niet eens over het weer,” zegt ze verbolgen. “Jij doet het steeds weer, ruziemaken met mij!”

“Beste mensen, nou moeten jullie eens goed naar mij luisteren,” zegt de ene agent. “Gebruikelijk is het dat wij, mijn

collega, ik en de rest, na een klus tegen elkaar zeggen: ‘Daar doen we het voor’. Maar deze situatie is te belachelijk voor woorden! Waar maken jullie je samen nou zo druk over? Dit is bijna pulp, zou ik bijna zeggen!”

“Pulp? Collega, is dat een juiste omschrijving van deze situatie?” vraagt de andere agent zich verwonderd af.

“Ja, dat lijkt me wel een alomvattende goede beschrijving,” zegt de ene agent, een beetje beduusd over zijn eigen, in weinig woorden samengevatte, desalniettemin duidelijke conclusie.

“Maar je kunt deze mensen ook gewoon aan het woord laten, zodat ze uit kunnen uitleggen wat er nou eigenlijk mis is? Dat lijkt me namelijk toch wel het beste om te doen,” zegt de andere politieman die het laatste woord wil hebben, maar het niet krijgt.

“Ach, maar je hebt het toch gehoord, wat ze tot nu toe verklaren slaat helemaal nergens op! Het lijkt wel een stel malloten... Hier maken we echt geen promotie mee, hoor! Maar vooruit, kom maar op mensen! Lucht je hart maar, zou ik zeggen... Zullen we beginnen met deze mevrouw met het mooie zomerjurkje? Gaat u gang...”

“Nou ziet u, soms kunnen mijn man en ik echt niet meer samen door één deur! En dat bedoel ik dus letterlijk.”

“Ja, dat weten we nu inmiddels wel, daarom zijn we nu hier. We hebben jullie zojuist van elkaar losgetrokken. Maar vertel verder...”

“Nou agent, vroeger waren we het altijd eens over het weer, toen was alles nog eenvoudig en overzichtelijk. Het zonnetje betekende mooi weer en regen betekende slecht weer. En ik ben een echt zonnemens, voor de zon kom ik graag naar buiten.”

“Oh, echt interessant... Overtuigend zelfs. En mag ik dan nu de man even aan het woord, graag? Uw man dus, zolang als het nog duurt, tenminste.”

“Nou, ik wil ook best wel iets vertellen hoor!” zegt deze. Ik ben meer de man van het slechte weer. Geen slecht mens, maar een slechtweer mens. Misschien heb ik wel last van, hoe heet dat ook al weer? Een soort chronische depressie... Maar wel een die ik zeker niet wil laten behandelen. Want regen is immers belangrijk voor iedereen. Eigenlijk vind ik het gewoon mooi om mijn paraplu te kunnen gebruiken... Daar kom ik wel voor uit. Beter gezegd: daar kom ik echt graag voor naar buiten. En overall is wel eens wat, ik zou haar niet willen missen. Ruzie of niet.”

“Fijn, alweer een ‘duidelijk’ verhaal, vind je dat ook collega?”

“Zeker, maar we kunnen dadelijk toch pauze nemen?” zegt die hem hongerig. “We hebben weer genoeg gedaan naar mijn idee.”

“Ja, ik ben het helemaal met je eens maat, goed gezien! We gaan samen weer lekker genieten van een aardbeienmilkshake die jij betaalt. Vorige keer was het mijn beurt om dat te doen. Ik had toen alleen even geen geld bij me, net als vandaag toevallig. Deze mensen laten we maar voor wie ze zijn, met hun onduidelijke problemen. Kom op, we gaan... O ja, mensen, een advies wil ik jullie wel meegeven. Praat met elkaar! Heel belangrijk. Lost vaak veel problemen op... Voorkomt ook nieuwe problemen. Laat elkaar vriendelijk weten hoe je over bepaalde dingen denkt. Ruzie is een uitweg die in eerste instantie de gemakkelijkste lijkt, maar uiteindelijk is het geen goede keuze. Voorkomen is misschien beter. Dat zie je nu maar weer. Dus laat het niet opnieuw zo ver komen dat je weer samen vastzit tussen de deurposten. Daar kom je echt niet verder mee,” vertelt de agent terwijl ze samen richting hun keurige, kleurige auto lopen, de pauze tegemoet. “Zie het weer eens te worden!” roept hij het echtpaar, dat vertwijfeld buiten staat te kijken, nog na. Ja, zij hebben makkelijk praten...

“Ik hoop dat je deze keer geen schimmelkaas op je brood hebt, anders krijg ik zelf alweer geen hap door mijn keel,” zegt zijn collega die nu al bijna zelf een blauwgroenig gezicht krijgt, alleen al bij de gedachte eraan. Misschien kunnen ze na de pauze wat efficiënter doorwerken en dan weer wat eerder naar huis toe gaan. Laatst raakte hij met zijn vrouw in gesprek over gezinsuitbreiding en toen werd het een hele gezellige avond... Zo'n soort gedachte vindt hij veel leuker dan er aan te moeten denken wat er mogelijk op het brood zou zitten bij zijn collega. Nog even de meldkamer meedelen dat ze het stel van elkaar hebben bevrijd, maar dat ze daarna aangaven niet uit elkaar te willen. Zouden ze het snappen bij de centrale?